

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

«Μεγάλωσα» με την ευγενική, με τη διορατική, μα κυρίως με τη μοναχική φωνή του Λεωνίδα Κύρκου

Από τη μια μεριά η αριστερά και Η ΑΥΓΗ του Τσίπρα, του Βαρουφάκη, της Κωνσταντιπούλου, του Λαφαζάνη, του Μπιρόπουλου και άλλων...

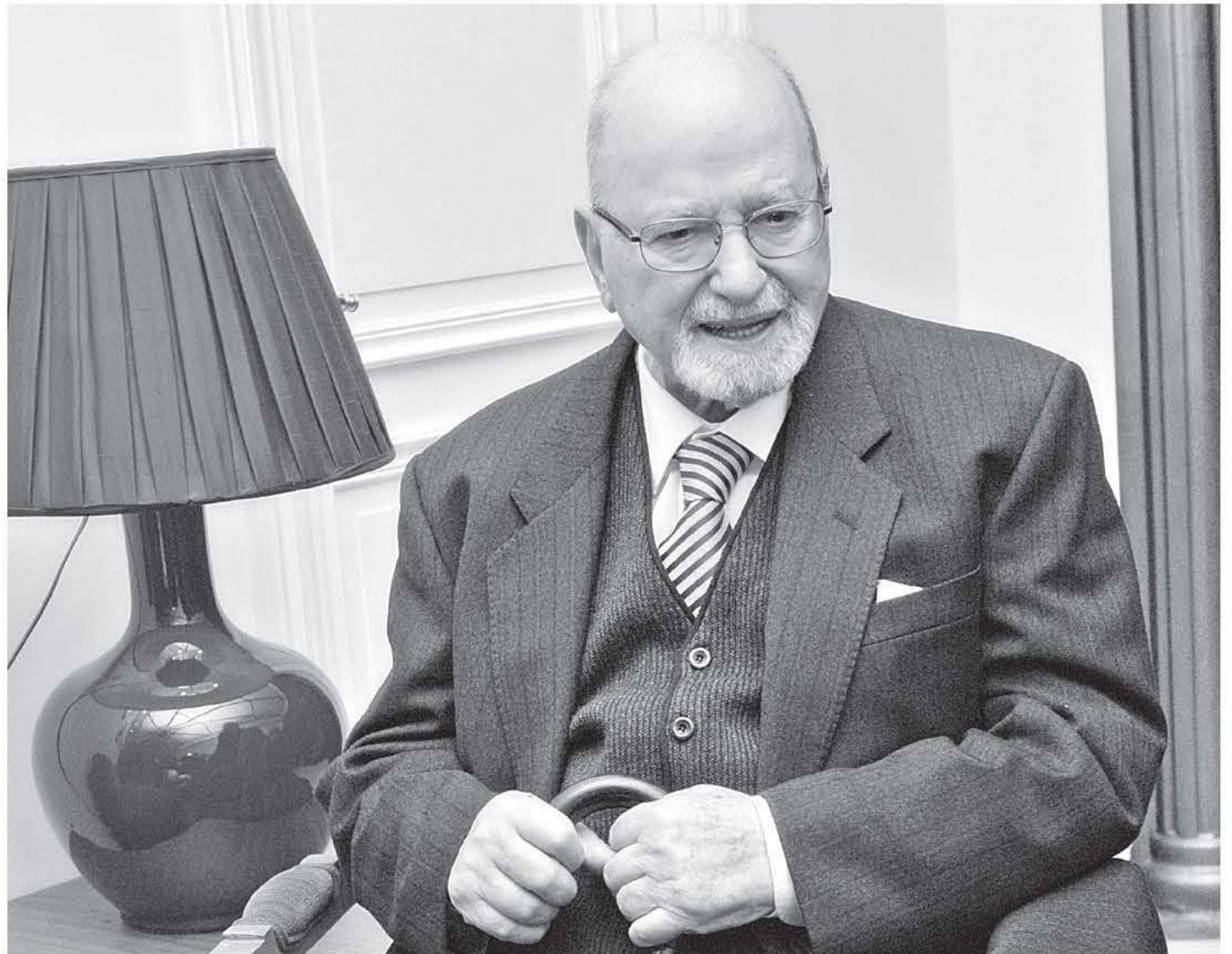
Από την άλλη μεριά η αριστερά και Η ΑΥΓΗ του Λεωνίδα Κύρκου...

Σε λίγες μέρες συμπληρώνονται τέσσερα χρόνια από τότε που έφυγε ο Λεωνίδας, στα βαθιά του γεράματα, χωρίς να προλάβει να δει την αριστερά του Αλέξη, του Γιάννη, της Ζωής, του Παναγιώτη, του Δημήτρη και άλλων να ασκεί εξουσία, όνειρο πολύ μακρινό, ουτοπικό, για τη γενιά του... Πριν τέσσερα χρόνια (28 Αυγούστου) σώθηκε τελικά το λαδάκι από το καντίνι του Κύρκου...

Ο μοναχικός, ο «αιθεροβάμων», ο «αιρειτικός», ο στρατευμένος στην υπόθεση της αριστεράς «αστός», ο «δεξιός» στο ζύγι της πλειοψηφούσας ελληνικής αριστεράς Λεωνίδα Κύρκου...

Μια ζωή «ακίνδυνη» εκλογική και πολιτική μειοψηφία ο Λεωνίδας... Για αυτό και ο λόγος του, πέρα από την ορθότητα ή όχι των απόψεών του, είχε και «καθολικό» ακροατήριο και σεβασμό...

«Μεγάλωσα» με την ευγενική, με τη διορατική, μα κυρίως με τη μοναχική φωνή του Λεωνίδα Κύρκου τη

Ο Κύρκος της αριστεράς και των Εξαρχείων...

Ο Λεωνίδας ως μελλοθάνατος, ως διευθυντής και εκδότης της «ΑΥΓΗΣ», ως βουλευτής, ως υποστηρικτής της μεταρρυθμιστικής απόπειρας του Γ. Παπανδρέου...

Ο Λεωνίδας Κύρκος των «Σπυγμών» της προσωπικής του διαδρομής, στο χρόνο και στην πολιτική ιστορία της Ελλάδας, έτσι όπως εκδόθηκαν από την «ΕΣΤΙΑ»...

Η σχέση, το δέσιμο του ανώνυμου πλήθους, του πόπολου, της μάζας, με τους «επώνυμους» και τις ηγεσίες...

Η αγωνία για το πώς ασκείται πλέον η πολιτική, τώρα που την εγκατέλειψαν ή την εγκαταλείπουν οι πρωταγωνιστές και οι «κομπάρσοι» της, όλοι αυτοί και όλες αυτές που βίωσαν την πολιτική οριακά, στο πετόι τους, παίζοντας κορώνα γράμματα τη ζωή τους για μια ιδέα, για μια «χίμαιρα»... Όλοι αυτοί και όλες αυτές που δεν έμαθαν την πολιτική μόνο μέσα από τα βιβλία, μόνο σε μια αίθουσα πανεπιστημίου, μόνο σε ένα «σκοτεινό» διάδρομο παραπολιτικής επιρροής...

δεκαετία του 1970...

Έζησα εκ του μακρόθεν, λόγω ηλικίας και καταγωγής, τις απόπειρές του να συγκροτήσει εκείνον το μακρινό καιρό ευρύτερες αριστερές συμμαχίες, που «λοιδορούσε» αργότερα ο Διονύσης Σαββόπουλος στα τραγούδια του...

Εκ του μακρόθεν και πάλι, λόγω μετανάστευσης αυτή τη φορά, άκουγα, διάβαζα, μάθαινα τις πολιτικές του θέσεις, όταν ήταν ακόμη ηγετική μορφή της ενδεκάδας της ελληνικής αριστεράς...